

JAKO LUSKNUTÍM PRSTŮ jsem se ocitl zase na začátku. Když jsem dorazil k 9. výsadkové eskadře, přistupovali ke mně, jako by ten modrý baret a ocenění, která jsem dostal na slavnostním vyřazení v Pirbrightu před očima mé matky a nevlastního otce, měly hodnotu kamínku v botě.

Dostali jsme pokyny, abychom se hlásili v kasárnách Rhine v posádce Aldershot, která je známá jako „Domov britské armády“ nebo „Vojenské město Aldershot“. Posádce se říká město, protože je obrovská. Když jsem se tam ukázal jednoho bouřlivého rána, nechťelo se mi věřit, jak je to tam velké. Procházel jsem jednu cestu za druhou, budovu za budovou, viděl nástupiště a kanceláře a vlajky na stožárech a nekonečné řady ubytoven, které dokázaly pojmout víc než deset tisíc lidí. Čím hlouběji jsem vcházel do areálu, tím víc se mi zdálo, jako by mě spolkl nějaký ohromný stroj.

Taky jsem se součástí toho stroje stával. Po absolvování základního výcviku jsem teď měl všechno před sebou. Než jsem se mohl připojit k rotě P v posádce Catterick v Severním Yorkshire, musel jsem nejdřív projít takzvanou para přípravou, což je sada fyzických testů, které měly zjistit, jestli není zbytečné, abych se tam vůbec ukazoval. Tahle nová výzva mě

nadchla a těšil jsem se, až uvidím svou ubytovnu, najdu si své místočko a zabydlím se. Nečekal jsem Hilton. Nečekal jsem ani druhořadý penzion. Říkal jsem si ale, že by tohle mělo být zlepšení oproti tomu, co jsme si jako řadoví bažanti museli vytrpět v Pirbrightu.

Po chvíli hledání jsem dorazil do ubytovacího bloku vyčleněného speciálně pro nováčky. Otevřel jsem dveře a nahlédl dovnitř. Byl jsem na špatném místě. Musel jsem být. Nejdřív mě praštil do nosu ten puch. Otevřené dveře uvolnily zatuchlý, kyselý smrad. Když jsem zamžoural hnilobnou mlhou, uviděl jsem betonovou podlahu pokrytou skvrnitými, páchnoucími matracemi a dřevěnými skříňkami roztrískanými na kousky. Věděl jsem, že výsadkáři mají reputaci bídných tvrdáků pohrdajících komfortem, ale tady byste nenechali spát ani toulavého psa. Rychle jsem vycouval a čekal venku na obrubníku, dokud kolem nešel nějaký uniformovaný čtyřicátník.

„Promiňte, pane rotmistře,“ řekl jsem. „Hledám ubytovnu pro nováčky.“

„Tak tos ji našel,“ řekl a pokývnul k místu, z něhož jsem před chvílí odešel. „Seš bigoš?“

Bigoš? Tušil jsem, že asi ano. „Ano, pane rotmistře.“

„Tak to si radši koukej zvyknout.“

Brzy jsem se naučil, že výsadkáři nám říkají bigoši neboli blátošlapové – přesně to jsme pro ně byli. Nováčci byli považováni za tak podřadné, že ani nestáli za pohled. Pokud nám